

*Manai bijušajai skolotājai Hetijai Smitai,
ar pateicību pieminot viņas iejūtību un uzmundrinājumu*

I

.....

Piktais kaimiņš

Kādā briedīgā augusta pēcpusdienā uz plata, sarkana nīga smilšakmens sliekšņa Prinča Edvarda salas lauku mājas priekšā sēdēja tieva, slaida sešpadsmitarpus gadu veca meitene ar nopietnām, pelēkām acīm un kupliem matiem, kurus viņas draudzenes mēdza dēvēt par kastaņbrūniem; pēc visa spriežot, viņa bija cieši apņēmusies pamatīgi apgūt noteiktu daudzumu Vergilija dzejas rindu.

Taču augusta pēcpusdiena ar savu zilgano dūmaku virs nolaidenajiem labības laukiem, ar vieglajām vēsmām, kas draiski sačukstējās papeļu lapotnēs, un ar sarkano magoņu līgano krāšņumu, kas koši kvēloja uz egļu jaunaudzes tumšā fona ķiršu dārza malā, daudz vairāk bija piemērota meitenīgiem sapņiem nekā mirušu valodu studijām. Vergilijs drīz vien nemanīts noslīdēja zemē, un Anna, atspiedusi zodu uz kopā saņemtām plaukstām un pievērsusi skatienu vilinoši

pūkainiem mākoņiem, kuri kā balts, milzīgs kalns gūzmējās virs kaimiņa mistera Harisona mājas, aizceļoja tālu prom teiksmainā pasaulē, kurā kāda jauna skolotāja darīja brīnumus, veidodama nākamo valstsvīru likteņus un iedvesmodama jaunos prātus augstiem un cēliem mērķiem.

Tiesa, kad pievērsa domas skarbajai īstenībai – ko Anna, jāatzīst, darīja reti, ja vien bez tā varēja iztikt, – nelikās sevišķi ticami, ka Eivonlijas skolā varētu sastapt daudzsološu slave-nību aizsākumus; bet nekad jau nevar zināt, kas notiks, ja skolotāja savu svētīgo ietekmi pratīs izmantot cēliem mērķiem. Annas galvā mājāja rožaini ideāli par visu, ko skolotāja var sasniegt, ja vien tā iet pareizu ceļu, un savā iztēlē viņa pašlaik skatīja brīnumjauku ainu: pēc četrdesmit gadiem kāds slavens cilvēks – ar ko tieši slavens, tas pagaidām palika apslēpts tīkamā neskaidrības dūmakā, taču Annai likās, ka viņš varētu būt kādas koledžas prezidents vai Kanādas premjerministrs, – godbijīgi noliecies pāri viņas grumbainajai rokai, apgalvo, ka tieši šī skolotāja pirmā iedvesmojusi viņu lielajam nākotnes mērķim un ka par visiem saviem dzīves panākumiem viņam jāpateicas neaizmirstamajām mācību stundām senajās dienās Eivonlijas skolā. Šo tīkamo vīziju sagrāva pavisam netīkams starpgadījums.

Pa taku šurp lēkšoja neliela Džersejas govs, un nākamajā mirklī pagalmā ieradās mister Harisons – tiesa, “ieradās” gan nav īstais vārds, kā aprakstīt šādu negaidītu iebrukumu.

Nepūlēdamies atvērt vārtiņus, viņš pārlēca pāri sētai un saniknots nostājās pretī pārsteigtajai Annai, kura bija piecēlusies kājās un apmulsusi lūkojās atnācējā. Mister Harisons bija viņu jaunais labās puses kaimiņš, un Anna vēl nebija tikusies ar viņu, tikai pāris reižu redzējusi no attāluma.

Apriļa sākumā, kad Anna vēl nebija atgriezusies no Karalienes akadēmijas, misters Roberts Bells, kura saimniecība rietumos robežojās ar Katbertu īpašumiem, bija pārdevis savu māju un zemi un pārcēlies dzīvot uz Šarlottaunu. Viņa fermu bija nopircis kāds misters Dž. E. Harisons, par kuru zināms bija vienīgi tas, kā viņu sauc, un vēl tas, ka viņš ir no Ņūbransvikas. Taču jaunais iemītnieks jau pēc nepilna mēneša Eivonlijā bija iemantojis visai dīvaina cilvēka slavu. “Īpatnis,” bija teikusi misis Reičela Lindija. Tie, kuri jau agrāk iepazinušies ar misis Reičelu, droši vien atcerēsies, ka viņa bija sieviete, kura vienmēr saka to, ko domā. Nevarēja noliegt, ka misters Harisons tiešām ir citādāks nekā vairums pārējo cilvēku... un, kā ikvienam zināms, tā ir “īpatņa” pirmā un galvenā pazīme.

Pirmkārt, viņš pats vadīja saimniecību un bija publiski paziņojis, ka negribot redzēt savā mājā grozāmiem nekādus muļķa sievišķus. Eivonlijas sieviešu dzimuma pārstāves par to atriebās, visur stāstīdamas briesmu stāstus par viņa saimniekošanas un ēšanas paradumiem. Mistern Harisons bija pieņēmis palīgā mazo Džonu Henriju Kārteru no Vaitsendas, un Džons Henrijs bija šo stāstu pirmavots. Visupirms, Harisona saimniecībā vispār neesot noteiktu ēdienreīžu. Mistern Harisons tikai reizēm “kaut ko uzgraužot”, ja sagribot ēst, un, ja Džons Henrijs tai brīdī esot tuvumā, tad arī viņš dabūjot savu tiesu, bet, ja neesot, tad atliekot tikai gaidīt līdz mistera Harisona nākamai izsalkuma reizei. Džons Henrijs sērīgi apgalvoja, ka noteikti būtu nomiris badā, ja vien svētdienās netiktu uz mājām, kur uzņemot kārtīgas rezerves, un, par laimi, māte viņam pirmdienā vienmēr iedodot līdzī grozu ar “ceļamaizi”.

Attiecībā uz trauku mazgāšanu – mistern Harisons pat nemēģināja izlikties, ka nodarbojas ar kaut ko tādu, iekams

nav pienākusi kārtējā lietainā svētdiena. Tad viņš ķērās pie darba un visu vareno kaudzi nomazgāja lietusūdens mucā, pēc tam ļaudams traukiem notecēt un nožūt.

Turklāt misters Harisons bija “knauzeris”. Kad viņu aicināja ieguldīt savu daļu mācītāja mistera Alana atalgojumā, viņš paziņoja, ka vispirms nogaidīšot un paskatīšoties, cik dolāru lielu labumu iegūstot no viņa sprediķošanas... *Viņš*, lūk, nemēdzot pirkt sivēnu maisā. Un, kad misis Lindija aizgāja pie viņa ar aicinājumu ziedot misijai – un pie reizes pamest skatienu mājas iekšienē –, šis īpatnis viņai pateica, ka Eivonlijas klačīgo sievu vidū esot daudz vairāk pagāniešu nekā jebkurā citā pasaules malā un viņš ar prieku ziedotu tādi misijai, kas apņēmtos pārvērst tās visas par kristietēm. Misis Reičela sašutusi devās projām ar ziņu: tā esot Dieva žēlastība, ka nabaga misis Bella atdusoties kapā, jo citādi viņas sirds lūztu, redzot, kādā stāvoklī ir māja, ar kuru viņa kādreiz tā lepojās.

– Viņa tak berza virtuves grīdu ik pārdienas, – misis Lindija sašutusi pavēstīja Marillai Katbertai, – un ja tu to redzētu tagad! Man vajadzēja sacelt brunčus uz augšu, lai varētu pāriet pāri istabai!

Un visbeidzot, misters Harisons turēja papagaili, kuru sauca par Piparu. Eivonlijā neviens nekad nebija turējis papagaili, tāpēc šādu rīcību nekādi nevarēja uzlūkot par cienījamu. Un vēl kādu papagaili! Ja varēja ticēt Džonam Henrijam Kārteram, tas esot pats bezdievīgākais putns pasaulē. Ja misis Kārtera droši zinātu, ka atradīs savam dēlam citu vietu, viņa to tūdaļ pat ņemtu prom no šīs dīvainās mājas. Kādu dienu, kad Džons Henrijs bija likņājis pārāk tuvu papagaiļa būrim, Pipars viņam bija izknābis no kakla prāvu miesas gabalu. Kad nelaimīgais zēns svētdienās ciemojās mājās, viņa māte allaž visiem rādīja iespaidīgo zīmi kakla mugurpusē.

Visas šīs domas vienlaikus uzplaiksnīja Annas atmiņā, kamēr misters Harisons stāvēja viņas priekšā un aiz niknuma, šķiet, nespēja parunāt. Pat lādzīgā noskaņojumā šis mazais, resnais plikgalvis diezin vai būtu saucams par glītu, bet šobrīd, kad apaļā seja dusmās bija gluži violeta un lielās, zilās acis gandrīz grasījās izlēkt no dobumiem, Anna nodomāja, ka tik atbaidošu radījumu viņa vēl savā mūžā nav redzējusi.

Nākamajā mirklī misters Harisons bija atguvis runas spējas.

– To es vairs necietīšu! – viņš sprauslādams izgrūda. – Necietīšu ne dienu ilgāk, vai dzirdat, jaunkundz? Tik tiešām, šī jau ir trešā reize... trešā, jaunkundz! Un katrai pacietībai ir mērs. Es jau pagājušā reizē pateicu jūsu tantei, lai tas vairs neatkārtotos... un viņa jau atkal... atkal to pašu... un es vienreiz gribu zināt, ko viņa domā! Taisni tāpēc es esmu te, jaunkundz!

– Vai jūs nevarētu paskaidrot, kas noticis? – Anna vaicāja, cenzdamās ielikt balsi pēc iespējas vairāk pašcieņas. Pēdējā laikā viņa bija daudz vingrinājusies šādi runāt, lai līdz skolas sākumam balss būtu darba gatavībā, taču uz aizkaitināto misteru Harisonu tas acimredzot neatstāja nekādu iespaidu.

– Kas noticis, ko? Pietiekami daudz noticis, tā es teiktu! Noticis tas, jaunkundz, ka šī jūsu tantes govs bija atkal iebridusi manās auzās! Trešo reizi, lieciet vērā! Vispirms pagājušā otrdienā un tad vakar. Un es atnācu šurp un pie-teicu jūsu tantei, lai tā vairs nenotiktu. Bet viņa *ļāva* tam notikt atkal. Kur ir jūsu tante, jaunkundz? Es viņu gribu redzēt un pateikt vienu kārtīgu vārdu... vienu kārtīgu Dž. E. Harisona vārdu, lūk, tā, jaunkundz!

– Ja jūs runājat par mis Marillu Katbertu, tad viņa nav mana tante, turklāt pašlaik ir aizbraukusi uz Austrumgraftonu

apciemot savu attālu radinieci, kura ir nopietni slima, – sacīja Anna, arvien cienīgāk uzsvērdama katru nākamo vārdu. – Man ļoti žēl, ka mana govys iebridusi jūsu auzās... Tā ir *mana*, nevis mis Katbertas govys... Metjū pirms trim gadiem to nopirka no mistera Bella un uzdāvināja man, tikai toreiz tā bija maza telīte.

– Ak jums žēl, jaunkundz! Žēlošana te itin neko nepalīdz. Labāk aizejiet un paskatieties, kā tas lops sapostījis manas auzas... nobradājis no malas līdz vidum un atpakaļ, re, tā, jaunkundz!

– Man ļoti žēl, – Anna apņēmīgi atkārtoja, – bet, ja jūs turētu žogu labākā kārtībā, varbūt Dollija nebūtu ielauzies jūsu laukā. Jūsu žogs taču nošķir auzu lauku no mūsu ganībām, un es pirms pāris dienām ievēroju, ka tas ir diezgan bēdīgā stāvoklī.

– Mans žogs ir pilnīgā kārtībā, – misters Harisons atcirta, vēl nīknāks nekā iepriekš par šādu cīņas pavērsienu. – Šitādu velna govi neaizturēs ij ne cietuma mūris! Un vēl es tev pateikšu tā, tu sarkanmatainā čirka: ja tā govys ir tava, kā tu saki, tad tev derētu to pieskatīt, lai nelien citu labībā, nevis te sēdēt un lasīt visādus dzeltenus romānus! – Un viņš uzmeta iznīcinošu skatienu Vergilija dzeltenajam, nevainīgajam vākam pie Annas kājām.

Īsu brīdi Annas acīs iegailējās liesmiņas, kas bija tikpat sarkanā kā nule pieminētie mati – viņas sensenā vārīgā vieta.

– Labāk sarkani mati nekā vispār nekādi! – viņa aizsvilās.

Šāviens trāpīja mērķī, jo misters Harisons patiesi bija ļoti vārīgs attiecībā uz savu pliko galvvidu. Dusmas viņam atkal laupīja valodu, un viņš spēja tikai zvērošām acīm skatīties Annā, kura atguva savaldīšanos un steidzās izmantot sev atvēlēto izdevību.

– Bet es varu jūs saprast, mister Harison, jo man ir iztēle. Es viegli varu iztēloties, cik jums bija nepatīkami ieraudzīt govī savā auzu laukā, un centīšos neturēt ļaunu prātu uz jums par to, ko jūs teicāt. Un apsolu jums, ka Dollija vairs nekad nebrīdīs jūs auzās. Dodu jums savu godavārdu.

– Nu tad skaties, lai tā būtu! – misters Harisons izmeta mazliet pieklusinātā balsī, tomēr pagrieztā mugura un promejošie soļi liecināja, ka viņa niknums nav rimis: turklāt Anna vēl labu brīdi dzirdēja, kā viņš pie sevis rūc un šķendējas.

Nepatīkami satraukta, Anna pārgāja pāri pagalmam un iesprostoja nepaklausīgo govī slaukšanas aplokā.

“No turienes taču viņa netiks ārā, ja vien nesagāzīs žogu,” meitene nodomāja. “Pašlaik izskatās itin mierīga. Droši vien tās auzas jau atēdusies. Laikam vajadzēja pārdot viņu misteram Šīreram, kad viņš pagājušā nedēļā par to ieminējās, bet tobrīd man likās, ka gudrāk būtu pagaidīt līdz visa ganāmpulka izsolei, lai tad aiziet viss vienā reizē. Laikam taisnība vien būs, ka mister Harisons ir īpatnis. Katrā ziņā radniecīgu dvēseli viņā veltīgi meklēt.”

Anna allaž modri raudzījās apkārt, meklējama radniecīgas dvēseles.

Drīz pagalmā iebrauca Marilla Katberta, un Anna aizsteidzās uzlikt tēju. Sēdēdamas pie galda, viņas pārrunāja notikušo.

– Es būšu ļoti priecīga, kad tā izsole būs garām, – Marilla teica. – Šobrīd mums ir pārāk daudz rūpju ar visu šo lielo ganāmpulku, kad tik vien palīga kā tas gaisīgais Mārtins. Tā viņš arī nav atgriezies, kaut gan cieši nosolījās atgriezties jau vakar, lai tikai es palaižot viņu prom uz vienu dienu, uz tantes bērēm. Interesanti, cik viņam ir to tanšu. Kopš pirms gada

viņu nolīgām, būs jau apmirušas kādas četras. Kaut nu drīzāk būtu savesta labība un misters Barijs varētu ņemt fermu savā ziņā. Līdz Mārtina pārnākšanai vajadzēs turēt Dolliju aplokā, jo viņa jāved uz ganībām aiz mājas, un tur vispirms derētu pielabot žogus. Vienas vienīgas rūpes šai pasaulē, kā mēdz sacīt Reičela. Nabaga Mērija Keita jau gandrīz pie miršanas, un es nevaru iedomāties, kas notiks ar tiem abiem nabaga bērniem. Viņai kaut kur Britu Kolumbijā ir brālis, un viņa tam ir aizrakstījusi, bet atbildes pagaidām nav.

– Kādi ir viņas bērni? Cik veci?

– Seši gadi... viņi ir dvīņi.

– O, dvīņi man vienmēr likušies ļoti interesanti, jo misis Hamondai to bija tik daudz, – Anna dedzīgi ieteicās. – Vai viņi ir skaisti?

– Ak mūžs, to pat nevar pateikt... Viņi bija galīgi nosmulējušies. Deivijs ārā cepa dubļu kūkas, un Dora izgāja viņu pasaukt. Deivijs iegrūda viņu uz galvas pašā lielākajā kūkā un, kad viņa sāka raudāt, pats ielikās blakus un kārtīgi izvārtījās, lai parādītu, ka par to nav jāraud. Mērija teica, ka Dora patiešām esot ļoti rātņa, bet Deivijam tikai blēņas vien prātā. Neesot bijis nekādas audzināšanas. Viņa tēvs nomira, kad puika vēl bija pavisam maziņš, un Mērija visu šo laiku ir slimojusi.

– Man vienmēr žēl bērnu, kuriem nav bijis nekādas audzināšanas, – Anna prātīgi teica. – Tu jau zini: arī man nebija, līdz tu ņēmi mani savās rokās. Cerams, ka tēvocis varēs viņus kārtīgi pieskatīt. Kāda tev ar misis Keitu ir radniecība?

– Ar Mēriju? Nekādas. Radniecība bija ar viņas vīru – tas bija mūsu trešās pakāpes brālēns. Redz, tur nāk misis Lindija!

– Nestāsti viņai par misteru Harisonu un govi!

Marilla apsolījās, taču tas bija gluži lieki, jo misis Lindija, tikko apsēdusies, tūdaļ paziņoja:

– Šodien, kad nācu mājās no Kārmodijas, es redzēju, kā misters Harisons dzina ārā no sava auzu lauka tavu govi. Izskatījās varen pārskaities. Vai viņš sacēla lielu brēku?

Anna un Marilla pārmija uzjautrinātus smaidus. Eivonlijā reti kam izdevās izsprukt no misis Lindijas vērīgo acu loka. Tās pašas dienas rītā Anna bija teikusi:

– Ja tu pusnaktī noliksies savā istabā gulēt aiz aizvilktiem aizkariem un aizslēgtām durvīm un nošķaudīsies, tad misis Lindija nākamajā dienā apvaicāsies, vai tu vēl mokies ar iesnām!

– Sacēla jau gan, – Marilla atzinās. – Es biju projām. Visus labos padomus vajadzēja uzklausīt Annai.

– Man viņš likās ļoti nepatīkams cilvēks, – sacīja Anna, pikti atmezdama rūsgano galvu.

– Tiesa kas tiesa, – misis Reičela svinīgi noteica. – Es jau zināju, ka labi nebūs, kad Roberts Bells pārdeva savu saimniecību vīram no Ņūbransvikas, re, tā! Nudien nezinu, kas notiks ar Eivonliju, kad bariem vien nāk iekšā sveši ļaudis. Drīz jau vairs naktī nevarēs mierīgi gulēt.

– Vai tad te ir apmetušies vēl kādi svešinieki? – jautāja Marilla.

– Vai tad tu neesi dzirdējusi? Nu, kaut vai tā Donelu ģimene. Noīrējuši Pītera Slouna veco māju. Pīters ir nolīdzis kādu vīru, kas darbinās viņa dzirnavas. Viņi ir no austrumu puses, un neviens par viņiem neko nezina. Un tad vēl tā Timotija Kotona ģimene, no kuras nav nekādas jēgas... Tie pārceļoties šurp no Vaitsendas, un tad nu būs visi uz kakla. Viņam ir dilonis... un viņš zog!... un viņa sieva, tā ir viena slinka nevīža, kas neko nejēdz izdarīt. Viņa mazgā traukus sēžot! Un misis Paja ir pieņēmusi sava vīra

māsasdēlu, kurš palicis bārenis, viņu sauc Entonijs Pajs. Ies pie tevis skolā, Anna, tā ka tev krenķu netrūks. Un tev būs vēl viens svešs skolēns. Pols Ērvings pārceļas no Savienotajām Valstīm uz šejieni pie vecmāmiņas. Vai atceries viņa tēvu, Marilla? Stīvenu Ērvingu – to, kurš Graftonā pameta Lavandu Lūisu?

– Es neticu, ka viņš to pameta. Tur bija kāds strīds... Šķiet, katram bija sava tiesa vainas.

– Vienalga, šis viņu neapprecēja, un runā, ka viņa kopš tā laika palikusi tāda pajocīga... Dzīvo viena pati tai mazajā akmens mājēlē, ko sauc par Atbalsu namu. Stīvens aizbrauca uz Savienotajām Valstīm, sāka darboties sava tēvoča biznesā un apprecēja amerikānieti. Tā arī nav vairs šeit redzēts, tikai māte pāris reizi devusies uz turieni viņu apciemot. Pirms diviem gadiem nomira viņa sieva, un nu viņš sūta puiku kādu laiku padzīvot pie savas mātes. Polam ir desmit gadu, un diez vai viņš būs kāds labais skolnieks. Ar tiem jeņķiem nekad neko nevar zināt.

Uz visiem, kam bijusi nelaime piedzimt vai uzaugt kādā citā vietā, nevis Prinča Edvarda salā, misis Lindija nolūkojās ar nepārprotamu “kas tur labs var sanākt” izteiksmi. Protams, viņi var būt arī labi cilvēki, bet ir pietiekams pamats par to šaubīties. Īpaši aizspriedumi lāga sievietei bija pret “jeņķiem”. Viņas vīram kāds darba devējs no Bostonas reiz bija nokrāpis desmit dolārus, un ne eņģeļi, ne varas iestādes nespētu pārliecināt misis Lindiju, ka pie tā nav vainojamas visas Savienotās Valstis.

– Eivonlijas skolai nelielas pārmaiņas nekaitēs, – Marilla vēsi noteica, – un, ja tas zēns ir kaut cik līdzīgs savam tēvam, tad par viņu nav jābēdā. Stīvs Ērvings bija viens no jaukākiem

zēniem šajā apvidū; tiesa, dažs labs uzskatīja viņu par lepnu. Droši vien misis Ērvinga ļoti priecāsies par zēna ierašanos. Kopš vīra nāves viņa ir ļoti vientuļa.

– Var jau būt, ka tam puikam nav nekādas vainas, bet viņš tik un tā būs citādāks nekā Eivonlijas bērni, – noteica misis Reičela, itin kā pielikdama punktu šim jautājumam. Misis Reičelas uzskati par jebkuru cilvēku, vietu vai lietu allaž bija negrozāmi. – Kas tās par runām, ka te dibināšot kaut kādu Ciemata uzlabojumu biedrību, Anna?

– Pēdējā Pārrunu kluba sanāksmē mēs ar dažām meitenēm un zēniem par to runājām, – Anna pietvīkdama atbildēja. – Viņi domāja, ka tas nebūtu slikti... un misters Alans un misis Alana arī tā domā. Tādas biedrības tagad ir daudzās vietās.

– Tur nu tu iekulsies vienā pamatīgā ķezā. Labāk klausī, ko saku, Anna, un met to pie malas. Cilvēki nemaz tā netīko pēc uzlabojumiem.

– Bet mēs jau netaisāties uzlabot *cilvēkus*! Runa ir par pašu Eivonliju. Te var ļoti daudz darīt, lai tā kļūtu skaistāka. Piemēram, ja mēs varētu pierunāt misteru Leviju Bolteru nojaukt to neglīto veco būdu tur, viņa saimniecības malā, – vai tas nebūtu uzlabojums?

– Būtu gan, – misis Reičela piekrita. – Tas grausts jau gadiem bojā apkārtnes izskatu. Bet, ja jūs, uzlabotāji, spēsiet piedabūt Leviju Bolteru darīt sabiedrības labā kaut ko tādu, par ko viņam nemaksā, tad to nu gan es gribētu redzēt un dzirdēt. Es tevi negribu atrunāt, Anna, doma jau nav slikta, kaut arī tu droši vien izraki to no kāda dumja jeņķu žurnāla... Bet tev skolā būs darba pilnas rokas, un es tev pa draugam ieteiktu nenoņemties ar šiem uzlabojumiem. Es jau gan zinu, ka tu neatkāpsies, ja kaut ko esi ieņēmusi galvā. Un nez kā tev arī izdodas daudz ko dabūt cauri.

Apņēmīgais vaibsts ap Annas muti liecināja, ka misis Reičelas vērtējums nav tālu no patiesības. Anna no visas sirds bija pieķērusies domai par Uzlabojumu biedrību. Arī Gilberts Blaits, kurš gatavojās strādāt Vaitsendas skolā, bet no piektdienas vakara līdz pirmdienas rītam cerēja vienmēr būt mājās, ar pacilātību uzņēma šo ieceri, un vairums pārējo Eivonlijas jauniešu bija gatavi piedalīties jebkurā pasākumā, kas nozīmētu šad tad sanākt kopā un cerēt uz jautrākiem brīžiem. Ko nozīmēs pati “uzlabošana”, par to kaut kāds priekšstats bija vienīgi Annai un Gilbertam. Viņi bija pārsprieduši un apcerējuši savas idejas, līdz viņu iztēlē radusies cita – ideāla Eivonlija.

Misis Reičela vēl nebija izstāstījusi visus jaunumus.

– Kārmodijas skolotāja vieta esot piešķirta tādai Prisillai Grāntai. Vai tu gadījumā nemācījies kopā ar viņu Karalienes akadēmijā, Anna?

– Mācījos gan. Tātad Prisilla strādās Kārmodijā! Cik tas brīnišķīgi! – Anna iesaucās, un viņas pelēkās acis iedzirkstījās līdzīgi vakara zvaigznēm, bet misis Lindija atkal domās uzdeva sev vecveco jautājumu: kā lai tiek skaidrībā, vai Anna Šērlija ir skaista meitene vai ne?